

Otpis Ivanu Boškoviću

Lovro Županović, Zagreb

U posljednjem broju časopisa »Sv. Cecilija« (2/87) objavljena su dva teksta Ivana Boškovića u kojima se on, što neizravno što (polu) izravno, »očeošao« o potpisanoga. Neizravno je to učinio tekstem *Zašto Ivan Marko Lukačić?* (str. 34), a (polu) izravno tekstem *Gorak ukus danajskih darova dr. Artura Schneidera* (str. 35-36). Zbog toga se potpisani osjeća ponukan Boškoviću otpisati ovo:

1. U prvom tekstu (o Lukačiću) Bošković prigovara stručnom uredniku zbornika *Lukačić* (Zagreb 1987) što mu je u referatu *Ivan Lukačić kao kapelnik splitske prvostolnice* (str. 89-101) uz ime Ivan umetao *Marko*. Jer, piše Bošković, »(...) ako sam ja napisao Ivan Lukačić, to jest ako sam potpuno ispravno naveo ime i prezime tog našeg skladatelja, onda urednik nema prava da mi 'umeće' Marka, odnosno da između imena i prezimena stavlja inicijal M, što nije u duhu hrvatske jezične tradicije i prakse, a i inače inicijal između imena i prezimena ne označava drugo ime imenovanoga, nego očevo ime.« (...)

Budući da je zbornik kao urednik potpisao Ljudevit Maračić (uredio Ljudevit Maračić), a da nigdje nije posebno naveden »stručni« urednik, izlazi da je Boškovićev prigovor upućen Maračiću.

Međutim, »prouzrokovatelj« umetanja (»nadopunjavanja«, piše Bošković) imena Marko uz Ivan — od prvog sastanka Inicijativnog odbora za proslavu 400. obljetnice Lukačićeva rođenja pa do redigiranja rukopisa referata sa Znanstvenog skupa o tom glazbeniku za tisak — jest potpisani, i on za to snosi punu odgovornost. Radio je to iz sasvim određenog razloga, za koji je vjerovati da je poznat i Boškoviću.

Naime, u šibenskoj *Matici krštenih* za Grad (*Liber baptizatorum* knjiga I od 27. ožujka 1581. do 23. travnja 1590 — navedeno iz studije A. Šupuka *Šibenski Liber baptizatorum [1581-1590], njegova antroponimna grada i osobitosti te antroponimije*, Radovi Instituta za hrvatsku povijest Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb 1975, str. 81-186) nema upisanog (budućega glazbenika) Ivana (što mu je naknadno [novo] redovničko ime) nego Marka (str. 145 *Maticе*: »Marchus f. Ioannis Lucacich« kršten 17. travnja 1587; »krstio ga je prezbiter Marko Bubrigović, a kumovi su bili: d. G [eorgius] Rabglagnin et d. Filipa uxor d. Nicholi Sedmunich« — Šupuk, nav. dj., str. 112, 143). Provjeravanje, dakle, u sačuvanoj *Matici* postojanja, a time i hrvatskog podrijetla glazbenika Lukačića moglo bi nekog budućeg zlonamjernika dovesti do (mogućeg) nijekanja istoga (podrijetla) našem Majstoru. I što tada ... ?

To je razlog što se, na primjer, počelo »nadopunjavati« umjetničko prezime skladatelja (Josipa

Slavenskoga njegovim stvarnim *Stolcer* (Stolzer) (i sâm skladatelj je povremeno, a naročito pri kraju života to radio!), a možda je i razlog — kad govorimo o franjevcima — što su mladi redovnici unatrag dvadesetak godina počeli uz redovničko navoditi i svoje krsno ime (npr. fra Josip Ante Soldo; usp. kazetu USB 4-404 *Duhovne solo popijevke*). Potpisani je do pojave navedenog Boškovića teksta smatrao da bi to mogao biti razlog što i sâm Bošković za trajanje Skupa o Lukačiću u Zagrebu (koliko se potpisani sjeća) nije (u diskusiji) reagirao ni na »nadopunjavanje« imena Ivan s Marko u Programnoj knjižici ni u referatu potpisanoga. Nažalost, prevario se!

2. U drugom tekstu *Gorak ukus ...* Bošković odgovara svojim »suprostavljajcima« S. Tuksaru i potpisanom na njihovo reagiranje nakon pojave (Boškovićeve) teksta o I. M. Jarnoviću. Budući da na nijedan od prigovora potpisanoga Bošković nije ni pokušao odgovoriti — to ni potpisani ne vidi razlog reagirati čak ni na providno Boškovićevo »kajanje« i priznanje »da je pogriješio«, zapravo najobičnije omalovažavanje njegovih »suprostavljajca«. Dužan je, međutim, napomenuti da Boškovićevo naknadno etiketiranje teksta *Ivan Bošković o Ivanu Mani Jarnoviću* (SC 3/86), str. 56-57) doktora muzikologije Petra Zdravka Blajića kao »čisto informativni prikaz« (a Blajić ga takvim nije označio) nije u redu ni prema dr. Blajiću, ni prema redakciji (tiskala ga je u rubrici MUZIKOLOGIJA, a ne, recimo, INFORMACIJE) pa, konačno, ni prema potpisanom. Prema tom Boškovićevo naknadnom obilježavanju izlazi da je potpisani u broju 4/86 istog časopisa (str. 80-81) reagirao sasvim nepotrebno.

Razlog njegova reagiranja jasno je naveden u uvodnim recima (njegova) teksta.

Na kraju, potpisani se nada da Boškovićeve studija *O nacionalnoj (etničkoj) i kulturološkoj pripadnosti umjetnika, a posebno glazbenika*, koju je on najavio na početku teksta *Gorak ukus ...*, neće doživjeti sudbinu svojedobno najavljene, a još uvijek neobjavljene studije istog autora o decideranom Bajamontijevu autorstvu po Boškoviću otkrivenih simfonija što ih je on (1975) bio atribuirao tom skladatelju. Kad prva studija bude objavljena, potpisani će »konačno spoznati razloge koji će srušiti prema Boškoviću »kategorički stav« o podrijetlu I. M. Jarnovića ne samo i isključivo Županovićev(o) (iz 1980) nego i J. Andreisa (iz 1982. 1974, 1962, 1942) i B. Širole (1942), a valjda i još ponekog »naivnoga« glazbologa koji su »danajski dar« povjesničara likovnih umjetnosti dr. A. Schneidera primili, eto tobože, »zdravo za gotovo«.